

[Eva Møller]

Formålet med forslagene og vort ønske med at vedtage dem er dels at fremskaffe nogle flere praktikpladser, dels at give uddannelsesmuligheder for specielt de mindre bogligt indstillede unge. Vi ved dels fra egne erfaringer, dels fra en lang række undersøgelser og rapporter, at vi lige nu står i den situation, at der er mange unge, der ikke har mulighed for at få en praktikplads. Men vi ved også, at alt taler for, at det er en midlertidig situation. Hvis man ser på størrelsen af ungdomsårgangene, er der meget, der taler for, at situationen om ganske få år vil være anderledes. Det er baggrunden for, at de tre lovforslag, som indgår som del af forliget, er tidsbegrænset til 3 år, idet vi håber på, at vi så har løst problemet. Jeg er naturligvis ganske enig med fru Anne-Marie Meldgaard i, at vi må tage sagen op på det tidspunkt, hvis vi står med den samme problemstilling med mange unge, der ikke er i stand til at finde en praktikplads.

Som vi ser det, er det her og nu, vi skal hjælpe, og vi finder det derfor rigtigt, at de tre første forslag som sagt er begrænset til en 3-årig periode, og vi finder det også rigtigt, at man giver den største støtte i året 1993. Det skulle inspirere til, at vi giver nogle flere unge en praktikplads så hurtigt som muligt i løbet af 1993 for at få størst mulig glæde af det store tilskud.

Jeg er også meget tilfreds med, at der er tilskud til alle elever, både til offentlige og private elever og til elever inden for alle de uddannelser, man overhovedet kan komme i tanker om. Så vidt i hvert fald jeg kan læse lovforslaget, skulle alle være med. Skulle vi have glemt en enkelt, kan det nok klares under udvalgsarbejdet. Det hindrer, at vi får forvridninger på området, og bevirker, at alle uddannelser giver mulighed for at få skaffet en praktikplads og dermed hjulpet en ung. Det er det, det drejer sig om.

Jeg er også tilfreds med, at der er en tilskyndelse til alle arbejdsgivere – såvel offentlige som private – til, at dette at få uddannet de unge er en forpligtelse for os alle sammen. Umiddelbart kan man naturligvis sige, at man i første omgang gør de unge en tjeneste, men på lang sigt er det sig selv som virksomhed og samfundet som samfund, vi gør en tjeneste ved at sikre, at vi får en veluddannet arbejdskraft, og at vi får en række unge, som er indstillet på

at gøre et stykke arbejde og har mulighed for at gøre et stykke arbejde i det danske samfund og få selvrespekt og selvværd, det, som en del af debatten tidligere i dag har drejet sig om.

Jeg finder de valgte modeller med fastfrysning af lønrefusionen og arbejdsgiverbetaling rigtige og i stand til at løse betalingsproblemet og sikre, at vi ikke får presset elevlønningerne op. Vi kan stort set kun sige noget smukt om disse lovforslag med hensyn til AER.

I en presset situation som den, vi er i i øjeblikket, med mange unge, der ikke kan få praktikplads, finder vi det rigtigt, at man skal udnytte alle muligheder, og at man også skal vælge utraditionelle løsninger. Derfor kan vi tilslutte os, at skolerne i denne 3-årige periode får kompetence til at godkende en virksomhed som praktiksted for en enkelt elev. Jeg understreger, at det naturligvis ikke er en generel mulighed, man får, for at godkende den pågældende virksomhed. Denne generelle godkendelse skal fortsat ligge hos de faglige udvalg, men det er en mulighed for at hjælpe en enkelt elev her og nu, og det er for os også væsentligt, at det skal ske i samarbejde med de lokale uddannelsesudvalg om de principper, man lægger til grund for godkendelse af virksomheden til den enkelte elev. Vi tror på, at vi på denne måde kan få fremskaffet flere praktikpladser og dermed få nogle flere unge ud i praktik i virksomhederne.

Hvis vi nu var så heldige, at vi troede på, at tilskuddet til arbejdsgiverne og dette, at skolerne kan godkende praktikpladserne, kunne afhjælpe alle vores problemer, kunne vi undvære det sidste lovforslag i pakken. Men vi føler os desværre ikke sikre på, at det er således, og derfor er det klart, at vi også kan tilslutte os lovforslaget om skolepraktik, idet det for os er væsentligt, at man kun skal være i skolepraktik i op til halvdelen af perioden. Det er i hvert fald den overordnede målsætning, at skolerne i resten af perioden gennem uddannelsesaftaler med virksomheder skal sikre, at de unge kommer ud i praktik i en virksomhed og dermed får mulighed for at opleve en rigtig arbejdsplads og ikke udelukkende arbejde på en skole. Men er alt andet udelukket, er det naturligvis klart, at skolerne skal have mulighed for at give praktik i hele perioden.

Det sidste lovforslag – det, som er uden for forliget – om erhvervsgrunduddannelsen er fra